

לט:

לולב הגזול

פרק שלישי

סוכה

מס
עז

הג' (א) שבי
שס (ב) ר"ח
זיה (ג) כסדר
לכה (ד) מעי
ג' (ה) רירושל
י"ח (ו) מה שפ
תנן (ז) ד"ה ש
י"ג (ח) פ"א ה
י"ד (ט) ויעי
י"ה (י) ד"ה ו
י"ו (יא) דף
י"ז (יב) קדושין

הג (א) תו
דמון (ב) תו
א

הג (א) תו
דמון (ב) תו
א

הג (א) תו
דמון (ב) תו
א

ובא. חזר זה ואוכל אותם הפירות בקדושת שביעית אכילה ושתייה וסיכה והדלקת הנר שהן הנאות המותרות בהן כדמפרש במס' שביעית (פ"ח מ"ג): בד"א. דמון ג' סעודות מיהא מותרים בלוקח מן המופקר שראה חזר זה שנתלקטו פירות הללו בשדה המופקר שאין ע"ה זה שומרו הואיל ולא ראינוהו חשוד מותר למסור לו מעט אבל לא הרבה שלא תהא עינו זרה להנעינן: אבל בלוקח מן המושומר. ששדה זו הייתה משומרת בגדר ופתח נעול זה נחשד לענין שאינו מפקיד לעניים^ט דכתיב (שמות כג) ואכלו אציוני עמך וגו' והערמה היא שמוכרן על ידי על ידי: הפיגם. ששז שקורין רוד"א: הירבוין. הנפלי"ש בלשון אשכנז וכאן קורין לו אידל"ש וכן עשצים טעמם קרוז ללוצי גפנים: והשישין. אישפרו"ש ומין ירק הוא: והגלגלות. פולפי"ד: והכוסבר ש"ה הרים. אלינד"א והוא גדל צהרים אבל כוסבר של גנה חשוד הוא: והכרפס ש"ה נהרות. שקורין בלע"ז קרישו"ן אבל של גנה חשוד הוא. וי"א כרפס אפי"א וכן שמעתי אבל נראה שאינה גדילה צנהרות: והגרגיר ש"ה אפר. אורוג"א הגדילה בלחם אבל של גנה חשוד הוא: פשוורין מן המעשר. בכל השנים כדמפרש טעמא שאין כיוצא בהן נשמר שאין חשודין על הצריות ומפקירין אותן לכל והפקר פטור מן המעשר דכתיב (דברים יד) וצא הלוי כי

אין לו חלק ונחלה עמך דצדק שאין לו חלק ונחלה עמך יטול מעשרותיו ילא הפקר לקט שכחה ופאה שיש לו חלק עמך^ז: וניקחין מוכ"א אדם בשביעית. ואף על גב דשביעית נהגא צמופקרים מפני שאין כיוצא בהן נשמר והיה ליה לוקח מן המופקר ואף על גב דלא ידעינן ציה

בר"א. דמון שלש מיהא מותרין בלוקח מן ההפקר שראה חזר זה שנתלקטו פירות הללו בשדה המופקר שאין ע"ה זה שומרן הואיל ולא ראינוהו חשוד מותר למסור לו מעט אבל לא הרבה שלא תהא עינו זרה להנעינן אבל בלוקח מן המושומר שהשדה זו מקום משומר צדק ופתח נעול זה נחשד לענין שאינו מפקירן שאמרה תורה ששמטנה ונטתה ואכלו אציוני עמך והערמה היא שמוכרן על ידי כך פי' צקונט' ולא יתכן פי' זה לפי מה שפירשנו ששם ר"ת פ"צ דכחוצות (דף כד. ד.) וס' גבי שלי חדש ושל חברי יסן דקמם ע"ה אינו חשוד אלא יודע ציה שהוא חשוד ואי צדאי חשוד מיירי הכא א"כ מן המופקר נמי ליחסק הפיגם וכו' וכל הני דחשיב החס^ט ואומר ר"ת לפירות מן המושומר אסורין כדדרש' צת"כ^ז ואת ענבי נזירין לא תצנור מן המופקר אתה צנור ואי אתה צנור מן המושומר דנזירין משמע דנור מהן צני אדם וכן פי' צקונט' ששם רצחיו צסוף יצמות (דף קכב) גבי נכרי שהיה מוכר פירות צסוף ואמר פירות הללו של ערלה הם של נטע רצעי הם של עוקה הם לא אמר ולא כלום לא נתכוין זה אלא להשציח מקחו כלומר של עוקה מפרדם מעוקה וגדר סביב לו והיא שביעית והקשה שם צקונטרס על פירושם מה אסור יש כאן אם עבר ומן הצעור לא שנה מן המושומר ולא שנה מן המופקר ופירש שם דעוקה עיר צצארץ ישראל ופירומיה משצחיס ואם היה עובד כוכבים זה צחולה לארץ ומשצחין ואומר מעוקה הן אין חוששין לדצריו לענין שביעית דאין נוהגין

ובא ואוכלן בקדושת שביעית *בר"א בלוקח מן המופקר אבל בלוקח מן המושומר אפילו בכחצי איסר אסור מתיב רב ששת ומן המופקר ג' סעודות ותו לא ורמינהי^ז הפיגם והירבוין והשיטים והגלגלות והכוסבר שבהרים והכרפס שבנהרות והגרגיר של אפר פטורין מן המעשר וניקחין מכל אדם בשביעית לפי שאין כיוצא בהן נשמר הוא מותיב לה והוא מפרק לה^ז בכדי מן שנו וכן אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן בכדי מן שנו מאי משמע דהאי מן ליצנא דמוזני הוא דכתיב^ט וימזן להם המוקד וגו' אי הכי לולב נמי לולב בר ששית הנכנס לשביעית הכי אתרוג נמי בת ששית הנכנסת לשביעית היא אתרוג בתר לקיטה אזלינן והא בין ר"ג ובין ר' אליעזר לענין שביעית אתרוג בתר חנמיה אזלינן דתנן^ט אתרוג שוה לאילן בג' דרכים ולירק בדרך אחד שוה לאילן בג' דרכים לערלה ולרבעי ולשביעית ולירק בדרך אחד שבשעת

רמב"ם הלכות שמיטה ויובל פרק ד

הלכה יב

(פג) הירק (פד) בשעת (פה) לקיטתו, (פו) והאתרוג (פז) אפילו היה כפול קודם ר"ה (פח) ונעשה ככר בשביעית (פט) חייב במעשרות כפירות ששית, (צ) ואפילו היה ככר בששית הואיל ונלקט בשביעית * הרי הוא כפירות שביעית, (צא) ומתעשר כפירות ששית להחמיר.

רמב"ם הלכות מעשר שני ונטע רבעי פרק א

הלכה ה

(לה) * וכן האתרוג בלבד משאר פירות האילן הרי הוא כירק והולכין אחר לקיטתו (לו) בין למעשר (לז) בין לשביעית, כיצד אם נלקט בשלישית (לח) אחר ט"ו בשבט מפרישין ממנו מעשר עני (לט) אע"פ שנגמרה בשנייה וכן אם נלקט ברביעית קודם ט"ו בשבט מפרישין ממנו מעשר עני, נלקט ברביעית אחר ט"ו בשבט מפרישין ממנו מע"ש. +/השגת הראב"ד/ וכן האתרוג בלבד וכו' עד * חייבת במעשרות. א"א כמה דבריו מכולבליים ומקולקלים ומשובשים והוא תופס דברי רבי יוחנן ור"ש בן לקיש דאמרי תרוייהו אתרוג בת ששית שנכנסת לשביעית לעולם ששית וחייבים עליה משום

המסד בבלי יעו"ד דף ט' ע"ב / תלמוד בבלי / מסד 50
הדפוס מאתר אוצר החכמה

טבל ופטורה מן הביעור ואם כן היינו אחר הנטה לשביעית מיהו לענין מעשר שני ומעשר עני אזלינן בתר לקיטה כר"י. +

שמור ונעבד

יבמות קכב.

תוס' סוכה לט: ד"ה בד"א - לרש"י אין איסור שמור ולר"ת יש איסור שמור. לרוב ראשונים אין איסור שמור. כך ברמ"ן על התורה ויקרא כה,ה. נחלקו המפרשים בשיטת הרמב"ם אבל הרוב סברו שפסק להקל. ברש"י תוס' כאן לא דנו על נעבד. רב קארפ פי"א ס"ט - ליותר ראשונים יש איסור נעבד.

שו"ת אגרות משה אורח חיים חלק א סימן קפו

בענין אתרוגי שמיטה ערב סוכות תשי"ג.

בדבר האתרוגים שהביאו מא"י בשנה זו סוף שנת תשי"ב שהיא שנת שמיטה ע"פ הוראת ב"ד הראשית שעשו כתקנתם ע"י מכירה לנכרי שהרבה אין סוברין היתר זה אם יש להמחמירין איזה חשש מלצאת י"ח המצוה ומלברך עליהם הנה כל החשש שייך רק לשיטת ר"ת סוף יבמות ובסוכה דף ל"ט ששמור אסור באכילה וממילא יש לפסול מדין אין בו היתר אכילה בסוכה דף ל"ה, אבל הא רוב הפוסקים חולקים עליו כדאבאר.

רש"י סוף יבמות וכן בסוכה שם /לט/ דהא מפרש שמה שצריך לקנות בהבלעה ולא ליתן להדיא הוא אף שאין האתרוג שוה ג' סעודות משום דאיירי במן המשומר שאסור למסור לע"ה דמי שביעית אפי' משהו כיון שחשוד בודאי עיי"ש, א"כ מפורש שהאתרוג מותר באכילה וכשר, וכן סובר הרמב"ם בפ"ה משמיטה הי"ב כרש"י דאיירי הא דצריך לקנות בהבלעה בלוקח מן השמור. וכן הר"ש בפ"ה משביעית מ"ו מפרש שמה שתנן שצריך לשנות בהבצירה ובהדריכה הוא בשמור דבמפקר בוצר כדרכו עיי"ש, ומוכיח כן מהירושלמי א"כ מותרין באכילה, וכן מסיק הרשב"א בסוכה שמותר והביא כן גם בשם רבנו הגדול שהוא הרמב"ן ומפורש כן ברמב"ן בפירושו על התורה פ' בהר ותלו זה במחלוקת ב"ש וב"ה בשדה שנטייה בשביעית בפ"ד משביעית מ"ב שבה"א אוכלין והלכה כב"ה וכן הוא ברשב"א סוף יבמות עיי"ש. וכן הוא גם דעת הראב"ד דלבד הראיה ממה שלא השיג על הרמב"ם בפ"ה משמיטה הוא מפורש בפירושו לספרא שמפרש בפ' בהר בה"ה אידך מחלוקת דב"ש וב"ה לגירסתו שבש"א אוכלין פירות שביעית שלא מן הטובה ובה"א בטובה ושלא בטובה דהוא לענין שמור דשלא מן הטובה הוא מן השבות ובטובה הוא מן השמור, ור' יהודה סבר הלוקח הדברים דהוא מקולי ב"ש ומחומרי ב"ה, וא"כ הלכה כת"ק אליבא דב"ה דמן השמור מותר, ואף שלעיל מזה במחלוקת שדה שנטייה שלב"ש אין אוכלים ולב"ה אוכלין מפרש בפירוש ראשון שב"ה אין דנין אותה כשמור וכוונתו משום דמפרש דאיירי שהפקיר אותה אחר שטייבה, הנה בפירוש שני מפרש שאף השמור סברי ב"ה שמותר, וממה שמסיק שפליגי בזה במחלוקת השניה דסיפא באכילה בטובה הוא הכרעה שהעיקר כפירוש שני וכן איתא בדבריו בה"ג שמן השמור אסור אליבא דב"ה לר' יהודה שהוא כפי' שני, וא"כ לת"ק סברי ב"ה שמותר.

ומסתבר לע"ד שב' הפירושים הם לא ב' שיטות בראב"ד אלא שמפרש הב' פירושים בהכרח שת"ק יפרש כפי' ב' דהא סובר לב"ה ששמור מותר ור' יהודה שסובר לב"ה דשמור אסור מוכרח לפרש כפי' א'. אך נמצא שב"ש וב"ה סברותיהם הפוכות דלב"ש נטייה גרועה משמור ולב"ה שמור גרוע מנטייה אליבא דר' יהודה דהא לא מחליף אלא מחלוקת דטובה ולא מחלוקת דנטייה. אך לשון הראב"ד בפ' ראשון אליבא דב"ש שכתב בנטייה דהו"ל כשומר יקשה דהא לר' יהודה צריך לומר שסברי ב"ש שגרועה נטייה משמור וא"כ משמע שמפרש זה אליבא דת"ק, והא לת"ק סברי ב"ה דשמור מותר כפי' שני. וצריך לומר שבהא דב"ש מפרש כת"ק ובהא דב"ה מפרש פירוש הב' שיהיה פירוש אחד גם אליבא דר' יהודה ומעצמנו נבין שלר' יהודה צריך לפרש לב"ש שגרועה נטייה משמור, ואף שהוא דוחק מוכרחין לפרש כן. וא"כ ליכא אלא שיטה אחת בראב"ד שלת"ק אליבא דב"ה מותר בשמור וכדחזינן מהא דלא

השיג על הרמב"ם, ולכן מש"כ הראב"ד בהשגותיו על בעה"מ סוכה שלא אסרה תורה אלא המשומר ביד ישראל ולא המשומר ביד עכו"ם צריך לומר שלא הוא סובר כן אלא שאף לשיטת הצרפתי מקשה שאין לאסור שמור ביד עכו"ם. וכן סתם התוס' דסוכה נשאר בקושיא על ר"ת ומוכיחין כן מתו"כ ומהסוגיא דשם שמותרין לאכילה, ונמצא שיש לנו רוב הראשונים נגד ר"ת ורבותיו של רש"י ובעה"מ שאסרי ויש לסמוך עלייהו אף ביו"ט ראשון שצריך לכם מדאורייתא.

וכ"ש בשנה הזאת שיום ראשון חל בשבת שליכא דין דלכם מדאורייתא שלתוס' /סוכה/ דף ל"ה שאיסור אכילה אינו פוסל אלא ביום ראשון הוא כשר לכו"ע, ורק לענין הברכה לבד יש ספק משום דביו"ט שני להמחבר נוטלין ולא מברכין בפסולי יום ראשון /או"ח/ בסי' תרמ"ט סעי' ה' שנמצא שהוא ספק על דרבנן שודאי יש לסמוך על המתירין ולברך דהא יש גם הרבה ראשונים ובתוכם הרמב"ם שסברי שמברכין ביו"ט שני כמו בשאר הימים, עיין במ"מ פ"ח מלולב ה"ט, ואף שלרמב"ם אליבא דהמג"א שם סק"כ אתרוג שפסול באכילה פסול לכל ז' וכן לש"ע שם /או"ח תרמ"ט/, וכתב המג"א שאף שהוא רק משום לכם ראו חז"ל לאוסרו כיון שהפסול הוא בגוף האתרוג מ"מ הא אף המג"א מודה שרש"י ותוס' וכל בו מכשירין ויש לסמוך עליהם בהרבה דברים כמו בערלת חו"ל ובנאסר מבליעת איסור עיי"ש, וא"כ אף להמג"א יש לסמוך עלייהו בזה שאין איסור אכילה שלו ברור. ולבד זה עיין בהגר"א ס"ק כ"ח שליכא כלל שום פוסק שישבור דמה שאסור באכילה יהיה אסור כל ז'. והרמב"ם והש"ע איירו בדברים הצריכים שרפה כמפורש בר"ן ורשב"א והמג"א לא עיין שם, וגם רעק"א נשאר בצ"ע על טעם המג"א מהא דאף יבש מכשירין אף שפסולו בגופו א"כ לית להו טעם התוס' דפסולו בגופו גרע אף ביבש כ"ש שלית להו טעם זה באסור באכילה שאף התוס' לא אמרו הטעם ב' ומכשרי, ולכן בודאי אין להחמיר כהמג"א בהא דשמור בשמיטה שאין איסור אכילה שלו ברור, ונמצא שבשנה זו אין שייך להחמיר כלל שלא לצאת באתרוגי א"י.

והנה בחדושי בארתי שאם אזלינן באתרוג בתר לקיטה כירק הוי זמן הבעור בר"ה משום שאחר ר"ה ליכא במחובר פירות של שביעית להסוברים דהוא לקיטה ממש לא כתוס' ר"ה דף י"ג שלקיטה הוא גמר פירי ואתרוגים תלושין מסתבר שלא מצוי בשדות וא"כ היה להרמב"ם שסובר שאחר הבעור אסור באכילה פסול ביום ראשון ולהמג"א גם בכל הז', ולמה שבארתי אף להמג"א כשר בשאר הימים כיון שאין האיסור ברור דבאתרוג הוא רק ספק אם בתר לקיטה או בתר חנטה כדאיפסק ברמב"ם פ"ד משמיטה הי"ב ועיי"ש בכ"מ, דיש לסמוך על המכשירין כדלעיל, אבל לבד זה הא מסיק הכ"מ בפ"ז ה"ג דלהלכה סומכין על הראשונים שמתירין לאכול אחר שהפקיר וזכה בהו מחדש, ולכן טוב להוציאם לחוץ ולהפקירם ולחזור ולזכות בהם מספק מצות בעור, אך אם לא עשה כן מסתבר שאין לפסול האתרוג אף ליום ראשון כיון דבידו להפקיר כמו שכשר של טבל כדאיתא בר"ן וברשב"א בשם הרמב"ן אף שקודם שתיקן הוא איסור אכילה ונהי שאין עליו דין שותפות מכיון שיכול להפריש עליו ממק"א כדהוכיח הרמב"ן מפ' יש נוחלין אבל הא כולו אסור באכילה אלמא דכיון דבידו לתקן ולהתירו באכילה לא נחשב איסור אכילה לכן גם אחר הבעור כיון שבידו להתיר ע"י הפקר אין לפסלו.

ואף שהבעור הוא בחו"ל הא נפסק דלא כרשב"א בפסחים דף נ"ב, ואיפסק כן ברמב"ם פ"ז הי"ב, ומצד איסור אין מוציאין מא"י לחו"ל הא לא נאסרו הפירות כלל, וגם לשיטה אחת בתוס' פסחים שם /נב/ מותר להוציא שלא לאכילה עיי"ש, ולחד שיטה בר"ש פ"ו מ"ה תלוי זה במחלוקת רשב"א ורבנן לענין בעור בארץ וסתמא כרשב"א וא"כ ליכא כלל איסור זה, אך לשיטה הב' שבתוס' ור"ש איכא איסור זה, אבל לא נאסרו באכילה. וממה שהמוכרים עברו ולקחו לסחורה בא"י והביאו כאן לא נאסרו באכילה, ואנחנו כאן צריכים לקנות מהם בהבלעה ע"י הלולב כעצת הגמ' וזה מועיל אף שלא להחשיב מסייע ידי עוברי עבירה כדאיתא ברשב"א שמה שבשמור אפילו בכחצי איסור אסור הוא קנסא דנראה כמסייע ידי עו"ע = עוברי עבירה = שמשמר פירותיו ומ"מ התירו בהבלעה, וגם פשוט שכיון שהם עושין ע"פ הוראה ליכא איסור לפנ"ע ולא איסור מסייע ידי עו"ע שהעושה ע"פ הוראה אין לו שום חטא אף אם ההלכה שלא כמותו כ"ז שלא עמדו למנין בקבוץ כל חכמי הדור ונפסק שלא כמותם כמו שלא חטאו מקומו של ריה"ג כלום בזה שאכלו בשר עוף בחלב והעושין כר"א עוד קבלו שכר על עשיית סכין למול בשבת אף שהאמת לדינא שהוא עוד בחיוב סקילה ולכן אין שייך כאן קנסא ולא סיוע ידי עו"ע כלל, ומה שפ"י הרשב"א בשל עזיקה שהוא חופר וגדר למלוי עפר

שקנסו לאסור הפירות כנוטע בשביעית יעקור, פשוט שהוא רק בנטיעה שבלא זה לא היה גדל כלל ולא בעבודות אחרות דהא בנטיבה ב"ה מתירין כדהביא בעצמו.

ולכן אין לחוש למה שאסרם גאון אחד ליקחם ולצאת בהם, ומה שהפריזו אותו גאון עוד לומר שהמוכר וקונה אותם הוא ככופר במעשה בראשית ואם בפרהסיא הוא כמחלל שבת בפרהסיא שהוא כמומר וחשוד על כל התורה הוא טעות בדבר משנה בכורות דף ל' החשוד על השביעית א"ח על המעשרות, וגם בשבת גופה הוא רק בחשוד על ל"ת ולא על עשה ואיסור סחורה הוא רק עשה, ובגיטין דף נ"ד איתא נחשדו ישראל על השביעית, אף לעבוד, ומ"מ ודאי לא היו חשודין על כל התורה. משה פיינשטיין.

סחורה

תוספות מסכת סוכה דף לט עמוד א

וליתב ליה דמי האתרוג בהדיא - מ"ט אין רשאי ללוקחו דאי משום דאסור לעשות סחורה בפירות שביעית לא חשיב סחורה אלא כי היא דמסכת שביעית פ"ז (מ"ג) לא יהא לוקח ירקות שדה ומוכר בשוק אבל הוא לוקט ובנו מוכר על ידו לקח לעצמו והותר מותר למכור פי' היינו לוקח היינו לוקט כדקתני סיפא אבל הוא לוקט ובהדיא קתני בתוספתא ולא יהא לוקט וכשמוכר בשוק הוא הלוקט עצמו אסור [דללקט] לאכלה אמר רחמנא ולא ללקט לסחורה דהיינו למכור אבל הוא לוקט ובנו מוכר על ידו דלא חשיב סחורה כיון דהוא לא ליקטם ובירושל' אמרי' האחין מלקטין ואחד מוכר על ידיהן דעל ידי הבלעה מוכר שלו ושל חבירו א"ר יוסי בר בון ובלבד שלא יעשו פלטר פי' ולא יהא מוכר בההוא אתרא כל שעה וסוחרי שביעית דתנן פ"ק דר"ה (דף כב. ושם) ופ' זה בורר (סנהדרין כד:) היינו כי האי גוונא ואפשר הקונה מחבירו כדי להרויח ולמכור ביוקר היינו נמי סחורה ובפ' ז' דשביעית (מ"ג) תנן שאין עושין סחורה בפירות שביעית ולא בבכורות ולא בתרומות ולא בנבלות ולא בטרפו' ולא בשקצים ולא ברמשי' לא משכחת שיהו כולם שוים לענין סחורה אלא כי האי גוונא דבהדיא שרא רחמנא למכור כדכתיב או מכור לנכרי.

דמי שביעית

תוספות מסכת עבודה זרה דף סב עמוד ב

יאות הן עבדין - דכיון דבההיא שעתא לא הוו הנך בעין לא חליפין נינהו ולא חייל עלייהו קדושת שביעית ולפי זה אפילו בשביעית עצמה היו יכולין לפרוע אם כבר אכלו פירות שביעית וההיא דאמרינן בלולב הגזול (סוכה דף לט.) דמבליע דמי אתרוג בלולב ה"ה בלא הבלעה אם היה עם הארץ רוצה להקיף עד שיכלה האתרוג ולא היה כאן דמי שביעית ומכאן דקדק הרב רבי אלחנן הלכה למעשה שאם יש ביד ישראל יין נסך ועבודת כוכבים ודברים האסורים ומכרן לעובד כוכבים בהקפה ומכרם העובד כוכבים לאחר קודם שיתן לזה הישראל הדמים שהדמים מותרין בדיעבד ואע"פ שהאיסור עדיין ישנו בעולם ועוד הוסיף רבינו יצחק שאפי' לא מכרם העובד כוכבים אלא כיון שמשכמם אצלו קודם שיתן הדמים דקי"ל (לקמן עא.) משיכת עובד כוכבים קונה והוי כמו בא עליה ואח"כ נתן דאתננה מותר כיון שלא היה ברשותה בשעת הביאה וה"נ לא היתה עבודת כוכבים ברשותו בשעת פריעת המעות ומטעם רבית לא היה לאסור דאותן דבי ינאי היה להם תבואה בביתם וסאה בסאה מותר ביש לו.

הוצאה לחו"ל

שביעית פ"ו מ"ה

אין מוציאין שמן שרפה ופירות שביעית מהארץ לחוצה לארץ

פסחים נב:

רב ספרא נפק מארץ ישראל לחוצה לארץ הוה בהדיה גרבא דחמרא דשביעית

תוספות מסכת פסחים דף נב עמוד ב

רב ספרא אפיק גרבא דחמרא מא"י לח"ל - הקשה ריב"א דתנן בפ"ו דשביעית (משנה ה) אין מוציאין שמן שריפה ופירות שביעית מן הארץ לח"ל ותירץ דהתם מיירי לאכילה ורב ספרא אפיק לסחורה דיש סחורה שמתרת אי נמי בשוגג הוציאו.

תוספתא שביעית פ"ה ה"א

פירות שביעית שיצאו בחו"ל מבערין במקומן דברי רבי ר' שמעון בן אלעזר אמר מביאן בארץ ומבערן שנאמר בארץ תהיה כל תבואתה

חזו"א (שביעית פ"י אות ו)

ואם שולחין את האתרוגין לחו"ל יש בזה משום אין מוציאין פירות שביעית לחו"ל, ומ"מ אין הפירות נאסרין ויוצאין בהן וכש"כ אם מכרו פרדסיהן לנכרים

חזו"א בספר ארבעת מינים השלם (עמ' שכג)

לשלוח אתרוג בלתי מורכב [ובלתי משומר] לקיום מצוה במקום שיש להסתפק שיבוטל המצה בהעדר המשלוח, הדעת נוטה להתיר. ולא ליקח מן העושה סחורה.

רמב"ם (פ"ז שמיטה ויובל הי"ב)

המוליך פירות שביעית ממקום שכלו למקום שלא כלו או ממקום שלא כלו למקום שכלו חייב לבער לפי שנותנין עליו חומרי מקום שיצא משם וחומרי מקום שהלך לשם ופירות הארץ שיצאו לחוצה לארץ מתבערים במקומן ולא יעבירם ממקום למקום.